

Nguyễn Thị Vinh sinh năm 1970, ở làng quê nghèo xã Cát Bình: Bình Bình, Bình Thuận - vùng đất tha hương, tha gió và đất bạc màu. Nơi buôn bán đất đai của huyện Vĩnh Thuận lên 4, trí tuệ miền quê thì là đôn hậu đã bước vào. Cha mất vì bom đạn chiến tranh, ba năm sau, người mẹ quá đau buồn, sức khỏe và tinh thần cũng theo đà tuột dốc, bước đi đàn con theo chế độ và chính sách. Tiếp đó, người anh trai cũng buồn quá mà đi theo cha mất.

Lên 8 tuổi, Vinh bước ngã gãy tay trong một buổi chăn bò. Lý do nghe thật đơn giản mà đáng xót: “Do mình nhút nhát quá, người trên lưng con bò đi trước, kéo con sau, bước con bò giật dây lưng, thì là ngã gãy tay”.

Bây giờ, do không có đi học, và còn nhớ chưa có ý thức nên đã không chú ý tới những đúng cách, chỉ bó tay bằng thuốc Nam với những người làm thuốc lá qua loa nên cánh tay bị nhiễm trùng, hoại tử. Đưa vào bệnh viện thì đã trễ, phải cắt bỏ cánh tay. Hè năm lên lớp 3 tuổi, Vinh phải vượt qua nỗi đau đầu tiên bằng cách tập viết tay trái. Lần đầu vào lớp 1, Vinh thuận tay trái, cô giáo phải cầm thước để lên tay để cầm bút viết thuận tay phải. Lên lớp ba phải tập viết bằng tay trái, vì cánh tay phải đã gãy mất.

Hết học, đau, cảm giác ngày ngày in đậm mãi trong Vinh. Tuổi thơ của cậu còn đáng nhớ là những buổi chăn bò, giúp ông ngoại ra sông bắt cá, mẹ đi vắng để cậu viết lượn mà không kêu ca. Khó khăn khi Vinh có vẻ như thối, đen đúa. Cậu già trước tuổi với đôi mắt ngơ ngác phiến. Sau những chuyến vượt cuộc đi đày đọa, Vinh luôn ý thức: mình là trẻ con trong gia đình chỉ còn một chị, một em trai.

Ngã rẽ về Sài Gòn

Vinh theo học tại lớp 3 ở Bình Thuận, lần đầu vào Sài Gòn học nghề về quản lý cáo đê mới sinh. Đất Sài Gòn vẫn là đi tìm kiếm nhà ở và sự phấn khởi niềm hi vọng những tràn trề hy vọng. Vinh ở trọ cùng mấy anh sinh viên Địch học Kinh tế, buổi “khích” thì đi học. Ở thì thi, cùng với sự nỗ lực tận thân và sự giúp đỡ của “khích bác”, sự chia sẻ ấm áp, Vinh rẽ vào đường học nghề và đi thi kỳ thi. Làm một cậu sinh viên Địch học Kinh tế - “mình mình già” phần vì tuổi nhỏ học, phần vì hoàn cảnh học trên gò đống đất.

Ngày vào thành phố trở về, Vinh chẳng mang theo mình bất cứ và túi đồ đạc sách bút. Hôm, công việc bận rộn, và đi đâu kèm, không ngừng nghỉ luôn vì công việc xe ở khu Ký túc xá Trường Học Đồi, anh ngừng gánh luôn ngừng nghỉ em về quê vào. Có năm, Vinh phải bỏ ở khu ký túc xá học một năm, đi đâu kèm kiêu mị, rồi mị học tiếp. Ra trường, qua nhiều công việc, anh dần dần và với nghề đi làm, kinh doanh, sẵn sàng đi làm thoải mái di chuyển, lúc này đang là “mất” vì nhiều khách, nhiều hàng. (cách đây 5, 7 năm).

Việc làm “thợ thu” chẳng trả công chú “đ” mobile nhỏ nhỏ không phải là Vinh. Một tay anh phải xoay chuyển như hàng đầu chi công máy không phải so với thợ của mình. Chuyển “đ” mất hồi học” vì sẵn máy là thợ công tình. Chẳng mất công tay, mà việc có thể sẽ khó gặp đôi so với người khác. Chàng trai này chia sẻ như thế.

Công việc của anh hiện nay là mở lớp dạy cho các em cấp 3 và luyện thi đại học (dạy cả 3 môn toán, lý và hóa) tại Bên Cát, Bình Dương, ngoài ra anh còn bán đồ ăn âm nhạc ở Tp. Hồ Chí Minh để có thu nhập, đáp ứng nhu cầu cuộc sống và thực hiện ý nguyện của mình.

Cuộc đời Anh đã trải qua nhiều thăng trầm, nên mỗi khi có dịp đi thăm các trại mồ côi, anh cảm thấy buồn vì hình ảnh tuột thiếu của mình tái hiện. Chính điều đó đã thôi thúc anh phải suy nghĩ, phải làm gì cho các em trong khả năng của mình. Anh thấy con đường học vấn là phù hợp nhất để các em tìm kiếm cuộc sống mới và hòa nhập xã hội. Trong khả năng và kinh nghiệm của mình, anh sẵn sàng điều chỉnh và dạy cho các em có một trình độ để bước chân vào đời học, để có một khả năng thực sự đáp ứng công việc sau này của các em khi vào đời.

Vinh mong trong khả năng của mình cùng sẵn lòng trợ giúp anh những người có tấm lòng, anh sẵn giúp các bạn học sinh cấp III nghèo, mồ côi, khuyết tật tại Bên Cát và các nơi khác, *“thêm một người là một tình cho một người”, đừng có chờ ăn học đến khi xong đời học. Các em rất đáng thương, nếu không được giúp đỡ sẽ không thể vượt qua được. Tôi mong trong kinh nghiệm và khả năng của mình sẵn giúp các em rút ngắn đường học đi và đi đúng hướng, trở thành công dân tốt trong tương lai. Tôi tin các em sau này sẽ tự lập được và quay về giúp đỡ sau có hoàn cảnh tương tự mình ngày trước...”*

Bên cạnh đó anh thường tham gia các đêm nhạc thiện nguyện do các Báo và Đài Truyền hình tổ chức. Và đã có một chuyến lưu diễn dài ngày ở Pháp và Đức trong chuyến trình gây quỹ cho trẻ em Việt Nam bị nhiễm dioxin do hội VNED tổ chức. Bây giờ, anh đã có một công việc khác trong và ngoài nước thường xuyên nhận nhiều dự án của các đơn vị và các người bạn của anh.

<http://www.express.vn>